

Китоби Дониёл — Рақами бисту се

Одамони тамасхуркунанда

Jeff Pippenger

2023-12-18

Хоҳар Уайт муайян карда буд, ки вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ андохта шаванд, Ваҳй, боби ҳаждаҳум, оятҳои як то се, иҷро хоҳад шуд.

Ва пас аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ба қувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ҳашми зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд шудаанд». Ваҳй 18:1–3.

То 11 сентябри соли 2001 «подшоҳон»-и замин аллакай бо калисои Рум зино карда буданд. Пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ, Президент Ҳарри С. Трумэн, бори аввал, дар соли 1951, сафиреро ба Ватикан таъйин намуд. Кӯшиши ӯ барои барқарор кардани муносибати сиёсӣ бо папагӣ аз ҷониби Конгресси Иёлоти Муттаҳидаи Амрико қатъиян рад карда шуд, аммо даҳсолаҳо баъд чунин нашуд, вақте ки Президент Роналд Рейган, дар соли 1984, сафиреро ба Ватикан таъйин кард. То соли 2001, ҳамаи миллатҳо тавассути барқарор кардани муносибати дипломатӣ бо Ҷумҳурии Сур бо Ватикан зино карда буданд.

То 11 сентябри соли 2001 ҳамаи «халқҳо» майи ғазabi зинои ӯро нӯшида буданд. Майи Бобил ҳамаи анвои гуногуни дурӯғҳоро ифода мекунад, ки папагӣ онҳоро пеш мегузорад; вале навъи махсуси майе, ки дар ин оятҳо муайян шудааст, майи ғазabi зинои ӯст. Ғазabi папагӣ таъкиби онҳост, ки ӯ бо онҳо ихтилоф дорад. Ӯ таъкиби худро бо ба кор гирифтани қудрати давлат анҷом медиҳад, то кори нопоки ӯро ба ҷо оварад. Майи ғазabi ӯ он шишаи хосси иштибоҳи ӯст, ки амали ба кор гирифтани давлатро бар зидди онҳое ифода мекунад, ки ӯ онҳоро бидъаткор мешуморад.

Дар давраи замон аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844, Адвентизми миллерӣ, ки аз асрҳои торикӣ даъват шуда берун омада буд ва аз калисоҳои протестантӣ, ки он вақт духтарони Рум гардида буданд, чудо шуда буд, он гоҳ ба шохӣ ҳақиқии протестантӣ бар ҳайвони заминии навпайдошуда табдил ёфт. Петрус хусусиятҳои он қавми навинтиҳобшудаи Худоро ҳамчун як миллат муайян мекунад.

Лекин шумо насли баргузида, коҳинони подшоҳӣ, миллати муқаддас ва қавми хоси Худо ҳастед, то фазилатҳои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибӣ Худ хондааст, эълон намоед; шумо, ки дар гузашта қавме набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; шумо, ки раҳм наёфта будед, аммо ҳоло раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:9, 10.

То 11 сентябри соли 2001, калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум аллакай сохтори сиёсии ҳукумати Иёлоти Муттаҳидаи Амрико роҳро ба кор бурда буд, то ба онҳое ҳамла кунад,

ки онҳоро бидъаткор мешуморид. Хеле пеш аз соли 2001, адвентистон аллакай аз он майи махсуси Бобил нӯшида буданд, ки ба кор гирифтани қудрати давлатро барои ҳамла ба онҳое, ки онҳоро бидъаткор меҳисобид, ифода мекунад.

Эфроим рамзи исёни Ёробъом ва подшоҳии шимолии Исроил аст, ва Ишаъё боби бистухаштро бо мурочиат ба калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳамчун майзадагони Эфроим оғоз мекунад.

Вой бар тоҷи кибрро, бар мастони Эфроим, ки зебоии пурчалолӣ онҳо гули пажмурдаест, бар сари водихоӣ ҳосилхезе ки аз шароб мағлуб шудаанд! Инак, Худованд қавӣ ва нерӯманде дорад, ки мисли тӯфони жола ва бодӣ вайронкунанда, мисли сели обҳои азим ва лабрес, онро бо даст бар замин хоҳад афканд. Тоҷи кибр, мастони Эфроим, зерӣ поҳо поймол хоҳад шуд; ва зебоии пурчалол, ки бар сари водии ҳосилхез аст, гули пажмурда хоҳад шуд, ва мисли меваи пешпазаки пеш аз тобистон, ки ҳар кӣ онро бинад, ҳанӯз дар дасташ бошад, фавран онро меҳӯрад. Дар он рӯз Худованди лашкарҳо барои бақияи қавми Худ тоҷи ҷалол ва афсари зебӣ хоҳад буд, ва барои касе ки бар курсии доварӣ менишинад, рӯҳи доварӣ, ва барои онҳое ки ҷангро то назди дарвоза бозмегардонанд, қувват хоҳад буд. Аммо инҳо низ аз шароб гумроҳ шудаанд, ва аз шароби саҳт аз роҳ берун рафтаанд; коҳин ва набӣ аз шароби саҳт гумроҳ шудаанд, аз шароб фуру бурда шудаанд, аз шароби саҳт аз роҳ берун рафтаанд; дар рӯё гумроҳ мешаванд, дар доварӣ пешпо меҳӯранд. Зеро ҳамаи суфраҳо аз қай ва нопокӣ пур шудаанд, ба тавре ки ҳеҷ ҷои поке намондааст. Ишаъё 28:1–8.

Войи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ва он бар «тоҷ» омад, ки роҳбарии «мастони Эфроим»-ро ифода мекунад. Он бо тайёраи пур аз сӯзишворӣ ба қароргоҳи калисо дар Мэриленд ҳамла накард, балки нотавонии онҳоро дар шинохтани он нишон дод, ки фаро расидани Ислому, яъне Войи сеюм, оғози паёми борони охири фариштаи сеюм буд. Оғози ҳамон паём ва ҳамон коре, ки онҳо иқрор доранд барои эълон кардани он барангехта шудаанд. Онҳо на танҳо ҳамчун тоҷ, ки роҳбариро ифода мекунад, муайян шудаанд, балки ҳамчун «тоҷи кибр» низ, ва ба ин васила яке аз ду синфи сачдакунандагонро муарриф мекунанд, ки дар баҳси боби дуюми Ҳабаққуқ тавлид шуда буд ва мешавад. Дар 11 сентябри соли 2001, посбонони Ҳабаққуқ дар ҷанг назди дарвоза мавқеи худро ишғол карданд.

Дарвозаҳои Ерусалим ҷоест, ки муомилаву муоширати мардуми Ерусалим дар он сурат мегирифт. Ҷанг дар назди дарвозаҳо муаррифгари «баҳс»-и боби пешини Ишаъёст, ки дар рӯзи бодӣ шарқӣ (рӯзи Ислому) оғоз ёфт. Ду табақаи ибодаткунандагони Ҳабаққуқ дар ин порча бо ду тоҷ муаррифӣ шудаанд. Майзадагони Эфроим, ки то он вақт аллакай барои пирӯз гардидан дар баҳсҳои худ бар зидди касоне, ки онҳоро бидъаткор шумурда буданд, аз қудрати давлат истифода карда буданд, бо тоҷи Худованди лашкарҳо муқоиса мешаванд. Вақте ки Масеҳ ҳамчун Худованди лашкарҳо муаррифӣ мешавад, ин рамзи кори Ё ҳамчун Сардори лашкари Ёст. Ҷанг дар назди дарвоза ҳамон набардест, ки дар баҳс бар сари илоҳиёти ростин ва козиб муаррифӣ шудааст.

На танҳо роҳбарияти Конфронси умумӣ ҳамчун майгусорони Эфроим тасвир шудааст, балки коҳинон низ (хидмати ҷупонӣ), ва анбиё низ (илоҳиётшиносон ва муаллимон) аз роҳ

берун рафтаанд, ба сабаби нӯшокии сахт. Чунон ки Ишаъё дар оятҳои ифтиҳои нубуввати худ мегӯяд, сухан дар бораи тамоми калиси маравад.

Рӯёи Ишаъё писари Омӯс, ки онро дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар айёми Уззиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизкиё, подшоҳони Яҳудо, дид. Эй осмонҳо, бишнавед, ва эй замин, гӯш фаро диҳ: зеро ки Худованд сухан гуфтааст: «Писаронро парваридам ва бузург кардам, вале онҳо бар зидди Ман исён карданд. Гов соҳиби худро мешиносад, ва ҳар охури хоҷаи худро; аммо Исроил намешиносад, қавми Ман фаҳм намекунад. Вой бар ҳоли халқи гунаҳкор, қавме ки аз шарорат гаронбор аст, насли бадкорон, фарзандони фасодкор: онҳо Худовандро тарк кардаанд, Қуддуси Исроилро ба ҳашм овардаанд, ба ақиб гаштаанд. Барои чӣ боз зада шавед? Шумо ҳар чӣ бештар исён хоҳед кард: тамоми сар бемор аст, ва тамоми дил беҳол». Ишаъё 1:1–5.

Миллати гуноҳкор бемор аст ва аз он замоне гузаштааст, ки мумкин буд ягон илоҳе фароҳам оварда шавад, ки дил ва зехни ӯро дигаргун созад. Ишаъё муайян месозад, ки мастон аз роҳ берун шудаанд, ва Ирмиё ин роҳро «роҳҳои қадим» меномад. 11 сентябри соли 2001 борони охирон ба боридаи оғоз кард, ва Ирмиё муайян месозад, ки маҳз ҳангоме ки мо дар роҳҳои қадим, яъне дар ҳамаи «роҳе», ки мастон аз он берун шудаанд, қадам мезанем, боқимондаи оромии борони охириро меёбем.

Чунин мегӯяд Худованд: «Дар роҳҳои биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи некӯ кучост, ва дар он роҳ равона шавед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Аммо онҳо гуфтанд: «Мо дар он роҳ нахоҳем рафт». Ҳамчунин ман бар шумо посбонон гузоштам, ки мегӯянд: «Ба садои қарнаи гӯш диҳед». Аммо онҳо гуфтанд: «Мо гӯш нахоҳем дод». Пас бишнавед, эй халқҳо, ва бидон, эй ҷамоат, он чиро, ки дар миёни онҳост. Бишна, эй замин: инак, Ман бар ин қавм бало хоҳам овард, яъне самари андешаҳои онҳоро, зеро ба суханони Ман гӯш надоданд, ва низ ба шарияти Ман, балки онро рад карданд. Ирмиё 6:16–19.

Мастони Эфроим 11 сентябри соли 2001 аз роҳ берун шуданд ва дар соли 1863, ҳангоме ки раванди рад кардани «роҳҳои қӯҳан»-ро оғоз карданд, «ба ақиб рӯй гардонданд». Маҳз дар «роҳҳои қӯҳан» осоиш ва таровати борони охирзамон ёфт мешавад, ва он борон ҳамаи замоне оғоз ёфт, ки «Вой» бар онҳо эълон гардид. «Вой»-и сеюми Исломи барои тоҷи такаббури Эфроим шинохтанашаванда буд, зеро онҳо тадриҷан ҳақиқатҳои бунёдиери, ки нақши Исломиро дар нубувват муайян мекунад, рад карда буданд. Ирмиё муайян месозад, ки дар он вақт Худованд посбононро бархезонд, ки онҳо ҳамаи посбонони Ҳабаккук мебошанд, ва онҳо ба мастони Эфроим дар ҷанг назди дарвозаҳои эълон карданд, ки бояд ба садои қарнаи гӯш фаро диҳанд. «Вой»-и сеюм, ки 11 сентябри соли 2001 фаро расид, қарнаи ҳафтум буд.

Ишаъё муайян месозад, ки «онҳо аз роҳ ба сабаби шароби масткунанда берун шудаанд; дар рӯёи гумроҳ мегарданд, дар доварӣ пешпо меҳӯранд. Зеро ҳамаи суфраҳо аз қай ва палидӣ пур шудаанд, ба тавре ки ҷои поке нест». Суфраи қалбакӣ, ки дар соли 1863 ҷорӣ карда шуд, ва «ҳафт замони»-ро бардошт ва ҳамаи тавзеҳдиҳанда талаб мекард, намунаи қалбакии ду суфраи муқаддаси Ҳабаккукро ифода мекунад; аммо «суфраҳо»-и қалбакӣ, ки

мастон ба кор бурдаанд, аз қай пур шудаанд, ва онҳо дар рӯё гумроҳ мегарданд. Ба ниғаҳбонони Ҳабаққуқ ва Ирмиё гуфта шуда буд, ки дар баҳси методология онҳо бояд «рӯё»-ро бар «суфраҳо» бинависанд, аммо суфраҳои қалбакии мастон рӯёи ғалатро пеш меоранд.

Ҳар ҷо ки рӯё нест, қавм ҳалок мегардад; аммо касе ки шариатро риоя мекунад, хушо ӯ. Масалҳо 29:18.

Мастони Эфроим шариати Худоро рад кардаанд, аммо муҳити «мубоҳиса», ҷанги назди дарвоза, шариати нубуввати Худост, ҷунон ки дар усули баён, ки дар ҳаракати фариштагони яқум ва сеюм барқарор гардидааст, намояндагӣ мешавад. Пас аз он ки Ишаё дар ҳашт ояти аввали боби бисту ҳаштум заминаро муайян мекунад, ӯ он гоҳ усулро, ки борони охирин аст, муайян месозад, ва махсусан мастонро ҳамчун «мардуми истеҳзокунанда, ки ҳукмронӣ мекунанд» «дар Ерусалим» мушаххас менамояд.

Ӯ кӣро дониш хоҳад омӯхт? ва кӣро таълим хоҳад фаҳмонд? онҳоеро, ки аз шир чудо шудаанд ва аз пистонҳо гирифта шудаанд. Зеро бояд ҳукм бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо. Зеро Ӯ бо лабони лакнатдор ва ба забони дигар бо ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳо гуфт: «Ин аст оромие, ки бо он метавонед хастаро ором диҳед; ва ин аст осоиш.» Аммо онҳо нахостанд бишнаванд. Ва каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо шуд, то ки бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Бинобар ин, эй мардони масхаракунанда, ки бар ин қавме, ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунед, каломи Худовандро бишнавед. Азбаски шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах созиш дорем; вақте тозиёнаи селосо гузарад, ба мо нахоҳад расид, зеро дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро ниҳон кардаем». Бинобар ин, ҷунин мегӯяд Худованд Худо: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсии санге мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷ, таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро ба мисли ресмон, ва адолатро ба мисли шокул хоҳам гузошт; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рубуда хоҳад бурд, ва обҳо ҷои ниҳониро зери об хоҳанд кард. Ва аҳди шумо бо марг бекор хоҳад шуд, ва созиши шумо бо дӯзах устувор нахоҳад монд; вақте тозиёнаи селосо гузарад, он гоҳ шумо аз он поймол хоҳед шуд». Ишаё 28:9–18.

«Баҳс» дар ин ҷо бо ҷунин ибора муайян карда мешавад: «Ӯ донишро ба кӣ таълим хоҳад дод? ва фаҳмиши таълимотро ба кӣ хоҳад фаҳмонд?» Ибораи «ба кӣ» ба шогирдони эҳтимолӣ ишора мекунад, аммо мавзӯ дар бораи фаҳмидани таълимот аст, ки ҳамон дониш мебошад. Вақте ки китоби Дониёл кушода мешавад, дониш афзун мегардад, ки он афзоиши фаҳмиши ҳақиқатҳои Каломи Худоро ифода мекунад. Калимаи «таълимот» маънои маҷмӯи эътиқодҳо, усулҳо, таълимҳо ё қоидаҳоро дорад, ки низоми муайяни тафаккур ё маҷмӯи донишро ташкил медиҳанд. Барои фаҳмидани «таълимот»-и Китоби Муқаддас, зарур аст, ки барои ташаккули он маҷмӯи дониш, як методологияи библиавӣ мавҷуд бошад.

Усул чунин муайян шудааст: «фармоиш бар фармоиш, фармоиш бар фармоиш; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо, ва андаке дар он ҷо». Усуле, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун омадани «Вой»-и сеюм муайян намуд, бар он асос ёфтааст, ки хати нубуввати «Вой»-и якум бо хати нубуввати «Вой»-и дуум якҷо оварда шавад, ки он ду шоҳиди хати «Вой»-и сеюмро фароҳам меоварад. Ин усул санчиши «баҳс» аст, ки ду табакаи парастандагонро ба вучуд меоварад, зеро «каломи Худованд барои онҳо фармоиш бар фармоиш, фармоиш бар фармоиш; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо, ва андаке дар он ҷо буд; то ки бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд».

Панҷ пешпо ҳӯрдани мардони масхарагаре, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, панҷ бокираи аблаҳро ифода менамояд. Усули амал ошкоро як имтиҳон аст, зеро майзадагони Эфроим роҳҳои қадимаи Ирмиёро рад карданд, аз ғӯш додан ба огоҳии карнаи посбонон сарпечӣ намуданд, суфраҳои қалбаки ба вучуд оварданд ва бо марг аҳд бастанд; дар ҳамон айне замон, ки онҳое, ки тоҷи Худованди лашкархоро дар ҷанги назди дарвоза бар сар доштанд, аҳди ҳаёт мебастанд.

Дар 11 сентябри соли 2001 борони охирин, ки ҳам оромӣ ва ҳам таровати ҷон аст, ба фурӯ рехтан оғоз кард, ва мӯҳргузори яксаду чилу чаҳор ҳазор оғоз ёфт. Он баҳсеро дар бораи усули мастони Эфроим ва усуле, ки бо паёмовари Илёс муаррифӣ мешавад, оғоз намуд. «Бисёриҳо» бо мастон фурӯ хоҳанд афтод, аммо андаконе, ки баргузида хоҳанд шуд, ҳамонҳоянд, ки мунтазири Худованд мешаванд.

Зеро Худованд ба ман бо дасти қавӣ чунин гуфт ва маро таълим дод, ки ба роҳи ин қавм наравам, ва фармуд: «Шумо ба ҳар он чи ин қавм “иттиҳод” гӯянд, “иттиҳод” нагӯед; ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед ва ҳаросон нашавед. Худованди лашкархоро муқаддас донед; ва Ё бигзор тарси шумо ва ҳароси шумо бошад. Ва Ё барои паноҳгоҳ хоҳад буд; аммо барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва саҳраи васваса, ва барои сокинони Ерусалим доме ва тӯре хоҳад шуд. Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд ҳӯрд, ва хоҳанд афтод, ва хоҳанд шикаст, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд. Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни шогирдони Ман мӯҳр намо». Ва ман мунтазири Худованд хоҳам буд, ки рӯи Худро аз хонадони Яъқуб пинҳон медорад, ва ба Ё умед хоҳам баст. Ишаъё 8:8–17.

Бешубҳа, Ишаъё бо суханони худ мувофиқат мекунад; пас, бисёре ки дар боби бисту ҳашт меафтанд, ҳамонҳоянд, ки дар боби ҳашт меафтанд. Дар боби ҳашт мо меёбем, ки сукути онҳо дар вақти муҳргузорӣ руҳ медиҳад, ки он 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Огоҳии боби ҳашт ин аст, ки дар «роҳи» ин қавм роҳ наравед, зеро онҳо касоне ҳастанд, ки аз роҳ рафтани дар роҳи Ирмиё — роҳи тариқҳои қадим, ки паёми борони охир дар он ҷойгир аст, сар боз заданд. Онҳое ки дар боби ҳашт меафтанд, касоне ҳастанд, ки ба иттиҳод эътимод мекунанд, ки он майи махсуси Бобилро ифода мекунад, ва он иттиҳоди калисо ва давлатро ба мақсади муқовимат ба онҳое ки бидъаткор шумурда мешаванд, ифода менамояд. Он ҷӣ дар боби ҳашт онҳоро ба лағжиш меоварад, санги лағзиш аст, ки аввалин радкунии ҳақиқати бунёдиро дар соли 1863 ифода мекунад, яъне «ҳафт замон»-и Ибодат бисту шаш, ки аз

ҷониби «бинокорон» дар соли 1863 рад карда шуд. Дар он радкунӣ онҳо ба усулшиносии протестантии муртад бозгаштанд, то паёме, ки фариштагон ба Уилям Миллер дода буданд, рад намоянд.

Дар боби бисту ҳашт, рад кардани санг доварию тозиёнаи селосоро ба вучуд меоварад, ки ин рамзи Китоби Муқаддас барои нишони ҳайвони ваҳшӣ аст, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз ёфта, сипас тамоми ҷаҳонро фаро мегирад. Ҳангоми қонуни якшанбе, аҳде ки калисои Адвентист бо «марг» ва «дӯзах» бастааст, барҳам дода хоҳад шуд. Ҳангоми барҳам додани аҳди марг, ки майзадагони Эфроим бастаанд, «паноҳгоҳи дурӯғҳои» онҳо низ аз миён бурда хоҳад шуд. «Паноҳгоҳи дурӯғҳо»-ро ҳавворӣ Павлус ҳамчун он дурӯғе тасвир менамояд, ки гумроҳии сахтро меоварад, ва он гумроҳии сахте, ки бар мардони истехзокунандае, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, рехта мешавад, ҷавобе аст ба нафрати онҳо нисбат ба ростӣ.

Ҳамон кас, ки омаданаи мувофиқи амали шайтон аст, бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва мӯъҷизаҳои дурӯғӣ, ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ дар миёни онҳое ки ҳалок мешаванд; зеро муҳаббати ростиро барои наҷот ёфтан напазируфтанд. Ва аз ин сабаб Худо ба онҳо гумроҳии сахт мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд, то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум шаванд. Аммо мо бояд ҳамеша барои шумо, эй бародарони маҳбуи Худованд, Худоро шукр гӯем, зеро ки Худо аз ибтидо шуморо барои наҷот ба воситаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ баргузидааст; ки ба он шуморо ба воситаи Инҷили мо даъват намудааст, барои ба даст овардани ҷалоли Худованди мо Исои Масех. Пас, эй бародарон, устувор биистед ва ривоятхоеро, ки ба шумо таълим дода шудааст, ҳоҳ ба сухан, ҳоҳ ба номи мо, маҳкам нигоҳ доред. 2 Таслӯникиён 2:9–15.

«паноҳгоҳи дурӯғ», ки «гумроҳии сахт»-ро ба вучуд овард, дар ниҳоят ҷазои қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ ояндаро меоварад. Ҳавворӣ Павлус синфиро муайян мекунад, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд, ва синфиро, ки бо ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд; ба ин тартиб ӯ ба ду синфе ишора мекунад, ки дар баҳси боби дуҷуми Ҳабаккук зикр шудаанд. Дар боби бисту нӯҳум, Ишаёё бо тақрор кардани калимаи Ариил оғоз мекунад, ки номи дигари Уршалим аст.

Вой бар Арийел, бар Арийел, он шаҳре ки Довуд дар он сокин буд! Солро бар сол бифаъло; бигзор қурбониҳоро забҳ кунанд. Ишаёё 29:1.

Дубора тақрор ёфтани «Ариэл» (шаҳри Ерусалим) боз бо як «вой» маҳкум карда мешавад. Қурбон кардани қурбониҳо «сол ба сол» исёни тадриҷиро ифода мекунад, ки дар соли 1863 оғоз ёфт. Оятҳои зерин довариро баён мекунанд, ки дар давраи бӯҳрони қонуни якшанбе бар калисои адвентистони рӯзи ҳафтум воқеъ хоҳад шуд. Дар ояти нӯҳ як «аҷоиб» муайян карда мешавад, ки баҳси марбут ба методологияро таъкид менамояд ва ҳамзамон ҳолати исёнкори Адвентизмро ҳамчун унсуре аз паёми Нидои Нимашаб, ки низ бо фариштаи дуҷум алоқаманд аст, муайян мекунад, чунонки ин дар тақрор ёфтани «Ариэл» дар ояти аввал ифода шудааст.

Ҳайрон бимонед ва дар тааччуб афтед; нола кунед ва фиғон бардоред: онҳо маст шудаанд, вале на аз шароб; меланганд, вале на аз майи мускир. Зеро ки Худованд бар шумо рӯи хоби амикро рехтааст ва ҷашмони шуморо бастааст: анбиё ва сарварони шуморо, яъне бинандагонро, Ё пӯшидааст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби мӯхршуда гардидааст, ки онро ба шахси донишманд медиҳанд ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон». Ва ӯ мегӯяд: «Наметавонам, зеро ки мӯхр шудааст». Ва китобро ба касе медиҳанд, ки бесавод аст, ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон». Ва ӯ мегӯяд: «Ман бесаводам». Бинобар ин Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром мекунанд, вале дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман аз рӯи таълими аҳкоми инсонхост, бинобар ин, инак, Ман боз дар миёни ин қавм амали аҷиб ба амал хоҳам овард, амале аҷиб ва ҳайратангез; зеро ҳикмати ҳақимони онҳо нест хоҳад шуд, ва фаҳми хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад гашт». Ишаё 29:9–14.

Дар он «баҳсе», ки дар боби бисту ҳафтум сабт шудааст ва намояндаи муҳолифати методологияи ҳақиқӣ бо методологияи бардурӯғ мебошад, масти мардони истехзокор, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, ҳамчун кӯрие муайян шудааст, ки роҳбарияти адвентизмро аз фаҳмидани китоби мӯхршуда бозмедорад. Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва он қисми китоб, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мешавад, Ваҳйи Исои Масеҳ аст. Он муаммои «ҳаштуме, ки аз ҷумлаи ҳафт аст»-ро дар бар мегирад. Он бо «сирре» ифода шудааст, ки ба Дониёл дода шуд, то дар боби дуум онро дарк намояд. Он «таърихи пинҳон»-и Ҳафт Раъд аст. Он паёми Ислоҳ дар «Вой»-и сеюм ва паёми «Нидои Нимашаб» аст.

Китоби ягонаи Дониёл ва Ваҳй ба касоне дода шудааст, ки дар замони Масеҳ аз ҷониби Синедрион намояндагӣ мешуданд, ва онҳо низоме аз роҳбариро рамзӣ месозанд, ки даъво дорад ҳақиқати Худоро барқарор ва ҳимоя мекунад, аммо дар ниҳоят дар маслӯб кардани Ҳақиқат ширкат меварзад. Низоме, ки Синедрион намунаи он аст, ҳамон мардони истехзокунандаанд, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд. Ба онҳо он китобе дода мешавад, ки мӯхр зада шудааст, ва посухи мумтозона, таҳсилкарда, ва донишмандонаи онҳо дар бораи маънои китоб ин аст, ки онро хонда наметавонанд, зеро мӯхр зада шудааст. Сипас ба рамае, ки таълим ёфтааст танҳо аз онҳое пайравӣ кунад, ки ҳамчун роҳбарон чудо карда шудаанд, ҳамон китоб дода мешавад, ва посухи онҳо ин аст, ки онро танҳо дар сурате хоҳанд фаҳмид, ки агар мардони истехзокунандае, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, яъне Синедриони айёми охир, ба онҳо бигӯянд, ки он чӣ маъно дорад.

Усуле, ки ба Вилиям Миллер дода шуд ва сипас ба Future for America, як нишонаи роҳи таърихи набувватист. Он нишонаи роҳест, ки саволи озмоишии ҳаёт ва маргро муайян мекунад. Бе усули дуруст, паёми борони охир «мисли суханони китоби мӯхршуда» аст. Бе паёми борони охир, таҷрибае, ки он паём ба вучуд меоварад, ба даст оварданаи номумкин аст. Он усул раванди бар рӯи хатти набувват овардани хатти дигари набувват аст — аз ин ҷо дар Китоби Муқаддас ва аз он ҷо дар Китоби Муқаддас. Баҳс дар бораи усул замоне оғоз ёфт, ки паёми аввал қувват ёфт, ҳам дар таърихи ибтидоӣ ва ҳам дар таърихи анҷоми рӯзҳои охир.

Дар таърихи ибтидоии ҳаракати Миллеритӣ баҳс 11 августи соли 1840 оғоз ёфт ва дар анҷоми он таърих, дар давраи замоне ки ҳаракати Миллеритии Филадельфия ба ҳаракати Миллеритии Лаодикия гузариш кард, такрор гардид. Ин баҳс боз дар таърихи ҳаракати Лаодикиягии ғариштаи сеюм 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва он дар анҷоми он ҳаракат, ҳангоме ки ҳаракати Лаодикиягии ғариштаи сеюм ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чаҳор ҳазор гузариш мекунад, такрор мешавад. Дар озмоиши ибтидоии Миллеритҳо ва озмоиши хотимавии Миллеритҳо, озмоиш бо методологияи паёмовари Илос намоёндагӣ карда мешуд. Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад.

Методологияи овардани хат бар болои хат ҳамон аст, ки мо акнун, ҳангоме ки дар мақолаи навбатӣ ба баррасии бобҳои чорум ва панҷуми китоби Дониёл мепардозем, ба кор хоҳем бурд.

«Ҳеҷ кас паёми ҳақиқие надорад, ки вақти омадани Масеҳро муайян кунад — ки Ё меояд ё намеояд. Яқин бидонед, ки Худо ба ҳеҷ кас салоҳият намедихад, ки бигӯяд Масеҳ омаданаширо панҷ сол, даҳ сол, ё бист сол ба таъхир меандозад. “Пас шумо низ омода бошед; зеро Писари Одам дар соате меояд, ки гумон намебаред” (Матто 24:44). Ин аст паёми мо, ҳамон паёме ки се ғариштае, ки дар миёни осмон парвоз мекунад, эълон менамоянд. Коре ки акнун бояд анҷом дода шавад, ин аст, ки ин паёми охирини раҳмро ба ҷаҳони суқуткарда расонида, садо диҳем. Ҳаёти наво аз осмон меояд ва тамоми қавми Худоро фаро мегирад. Аммо дар калисо ҷудоӣҳо ба миён хоҳанд омад. Ду гурӯҳ ташаккул хоҳанд ёфт. Гандум ва мастакҳо то вақти дарав бо ҳам месабзанд.»

«Кор торафт амиқтар гардида, то ба охири замон боз ҳам ҷиддитар хоҳад шуд. Ва ҳамаи онҳое ки бо Худо ҳамкор мебошанд, барои имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шудааст, бо тамоми ҷиддият мубориза хоҳанд бурд. Онҳо аз паёми ҳозира, ки аллакай заминро бо ҷалоли худ мунаввар месозад, рӯй нахоҳанд гардонд. Ҳеҷ чизе ҷуз ҷалоли Худо сазовори мубориза нест. Ягона саҳрае ки устувор хоҳад монд, Саҳраи Азалхост. Ҳақиқат, чунон ки он дар Исо аст, паноҳгоҳ дар ин рӯзҳои гумроҳист....»

«Нубувват пайи ҳам, сатр бар сатр, ба амал омада истодааст. Ҳар қадар ки мо устувортар зери парчами паёми ғариштаи сеюм биистем, ҳамон қадар равшантар нубуввати Дониёлро хоҳем фаҳмид; зеро Ваҳй тақмили Дониёл аст. Ҳар қадар ки мо нури ба василаи Рӯҳулқудс тавассути бандагони муқаддасшудаи Худо пешниҳодшударо пурратар бипазирем, ҳамон қадар амиқтар ва устувортар, ҳатто мисли тахти ҷовидонӣ, ҳақоики нубуввати қадим ба назар хоҳанд расид; мо мутмаин хоҳем шуд, ки мардони Худо сухан гуфтанд, ҳангоме ки аз ҷониби Рӯҳулқудс барангехта мешуданд. Барои дарк кардани баёнҳои Рӯҳ тавассути анбиё, ҳуди одамон низ бояд зери таъсири Рӯҳулқудс бошанд. Ин паёмҳо на барои онҳое дода шудаанд, ки нубувватҳоро ба забон овардаанд, балки барои мо, ки дар миёни саҳнаҳои иҷроии онҳо зиндагӣ мекунем.»

«Агар Худованд ин корро ба ман насупурда буд, ман эҳсос намекардам, ки метавонам ин чизҳоро пешниҳод намоям. Ғайр аз шумо дигарон низ ҳастанд, ва на танҳо як ё ду нафар, ки мисли шумо гумон мекунад, ки нури нав доранд, ва қомилан омодаанд онро ба мардум пешниҳод кунанд. Аммо барои Худо хушоянда мебуд, ки онҳо нуреро, ки

аллакай дода шудааст, қабул кунанд ва дар он роҳ раванд, ва имони худро бар
Навиштаҳо асос гузоранд, ки мавқеъҳоеро, ки халқи Худо солҳои зиёд нигоҳ доштаанд,
дастгирӣ мекунанд. Инчили абадӣ бояд ба воситаи намоёндагони инсонӣ мавъиза карда
шавад. Мо бояд паёмҳои фариштагонро, ки ҳамчун дар миёни осмон парвозкунанда
тасвир шудаанд, бо охирин огоҳӣ ба ҷаҳони суқуткарда садо диҳем. Агар аз мо талаб
карда нашавад, ки нубувват кунем, аз мо талаб карда мешавад, ки ба нубувватҳо имон
оварем ва бо Худо дар расонидани нур ба зеҳнҳои дигар ҳамкорӣ намоем. Ин аст он чи
мо кӯшиш мекунем анҷом диҳем». *Selected Messages, book 2, 113, 114.*